

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci

žalobkyně: **O. B.**, IČO X,
se sídlem X,
zastoupena advokátem Mgr. Bc. Tomášem Kasalem, LL.M.,
se sídlem Kutnohorská 43, Kolín,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
se sídlem Zborovská 11, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2016, sp. zn. SZ 083964/2016/KUSK REG/EMB, č. j. 097225/2016/KUSK,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2016, sp. zn. SZ 083964/2016/KUSK REG/EMB, č. j. 097225/2016/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet zástupce žalobkyně Mgr. Bc. Tomáše Kasala, LL.M., advokáta.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2016, sp. zn. SZ 083964/2016/KUSK REG/EMB, č. j. 097225/2016/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o odvolání společnosti K., se sídlem X (dále jen „vlastník pozemku“) proti rozhodnutí

Městského úřadu K., oboru výstavby – stavebního úřadu (dále jen „městský úřad“) ze dne 6. 5. 2016, č. j. MUKOLIN/SU 48192/16-Hav, sp. zn. SU 3012/2016, kterým bylo podle § 134 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 91/2016 Sb. (dále jen „stavební zákon“) vlastníkovu pozemku nařízeno, aby odstranil uloženou zeminu na pozemku p. č. X, v katastrálním území Ch., v obci B. (dále jen „pozemek“). Žalovaný rozhodnutí městského úřadu podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zrušil a řízení zastavil.

2. Žalobkyně v žalobě namítla, že napadené rozhodnutí je nepředvídatelné, nedůvodné a nezákonné. Městský úřad provedl místní šetření a bylo zjištěno, že na dotčený pozemek je navážen stavební odpad, který je účelově nazýván zeminou. Ta má podle žalovaného souviset i se zemědělskou činností, pro kterou bylo v roce 1981 povoleno užívání dotčeného pozemku, tedy skladování řepy. Skladování jiné zeminy či odpadu povoleno nebylo. Žalovaný záměrně zaměňuje zeminu s odpadem (stavební sutí) a neodlišuje povahu uskladňovaných věcí. Rovněž nemůže mít žádný význam, že tento odpad bude skladován pouze 5 let. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že tento odpad je zemědělského původu, neboť dle šetření se jednalo o odpad ze stavby městského rezidenčního domu, včetně demolice stávajících staveb. Neopodstatněné, nelogické a nepřiléhavé je proto srovnání kazivosti a pachových vjemů řepy a tohoto odpadu v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyně poukazuje na riziko kontaminace a sesuvu půdy, nestability navenčeného odpadu, který může při sesuvu poškodit a zatížit okolní pozemky a ohrozit zdraví osob, zejména dětí pohybujících se v blízkosti této skládky. K těmto námitkám se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyjádřil. Nebyl zjišťován podrobný obsah navážky ani její negativní vlivy z hlediska životního prostředí, hospodářského rozvoje území a následků pro okolní bydlení.
3. Žalobkyně dále uvedla, že dotčený pozemek není užíván v souladu s územním plánem, nebyla zajištěna listina, ze které by plynulo, že stavební povolení je vůbec platné a nepodařilo se ani prokázat, že došlo ke kolaudaci. Vzhledem k výměře se nemůže jednat o tzv. deponii. Žalovaný rozhodl na základě neúplných zjištění, nedbalého hodnocení důkazů a v rozporu s objektivním stavem. Z něj přitom vyplývá, že dotčený pozemek je užíván nepovoleným způsobem.
4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že dotčený pozemek je v katastru nemovitostí veden jako ostatní plocha – jiná plocha, která byla podle povolení Okresního národního výboru z roku 1981 určena pro skladování řepy jednotným zemědělským družstvem. V současnosti se na něm skladuje jen po určitou dobu půda. Řepa i půda jsou na dotčeném pozemku skladovány na omezenou dobu. Žalovaný porovnal jejich vlastnosti a dospěl k závěru, že jsou obě biologického původu, souvisí se zemědělskou činností a jsou bez zápachu. Žalovaný hledal rovněž odpověď na otázku, jaké vykazují rozdílné znaky. Vzhledem ke kazivosti a následným pachovým vjemům v případě dlouhodobějšího ukládání řepy je zemina příznivější a vhodnější. Podle žalovaného tak lze na dotčeném pozemku skladovat jak zeminu, tak řepu a věci související se zemědělstvím, a proto není třeba měnit způsob užívání pozemku. Napadené rozhodnutí podle žalovaného neřeší působnost jiných správních orgánů na úseku životního prostředí nebo silničního správního úřadu. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. Soud vyzval současné vlastníky dotčeného pozemku a vlastníka pozemku s ním sousedícího, aby sdělili, zda budou v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Ve lhůtě stanovené soudem nikdo z nich toto své právo neuplatnil.
6. Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť jak žalobkyně, tak žalovaný na výzvu soudu s takovým projednáním věci nevyjádřili nesouhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
7. Soud žalobu po zjištění, že je včasná, podána osobou oprávněnou a že jsou splněny i další podmínky řízení, věcně projednal.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 22. 1. 2016 provedl městský úřad na dotčeném pozemku místní šetření. Podle protokolu z téhož dne bylo zjištěno, že na něm byla vlastníkem pozemku uložena zemina ze stavby. Žalobkyně požadovala, aby na něm žádná zemina a další materiál do doby vyřešení situace nebyly ukládány, a trvala na odvozu již uložené zeminy. Městský úřad požadoval doložit doklad o nezávadnosti ukládané zeminy.
9. Žalobkyně se na městský úřad obrátila podnětem ze dne 26. 1. 2016, ve kterém uvedla, že vlastník pozemku dále naváží na předmětný pozemek odpad, a požádala, aby městský úřad toto navážení zakázal. Dne 27. 1. 2016 zástupce vlastníka tohoto pozemku městskému úřadu do protokolu uvedl, že se vlastník pozemku s ohledem na povolení ke skladování řepy domníval, že skladování zeminy nevyžaduje žádné povolení.
10. Opatřením ze dne 4. 2. 2016, č. j. MUKOLIN/SU 11012/16-Hav, městský úřad vyzval vlastníka předmětného pozemku k předložení dokladu o vlastnictví pozemku a dokladu povolujícího užívání pozemku ke skladování zeminy a zároveň jej vyzval k okamžitému ukončení navážení zeminy na dotčený pozemek, a to do doby předložení povolení k této činnosti.
11. Dne 10. 2. 2016 byl městský úřad žalobkyní informován, že na dotčeném pozemku pokračuje navážení zeminy. Téhož dne provedl městský úřad na dotčeném pozemku kontrolní prohlídku, při níž pořídil fotodokumentaci. Dne 2. 3. 2016 žalobkyně městskému úřadu sdělila, že na dotčeném pozemku dochází k sesuvu odpadního materiálu a že hrozí škody na majetku a zranění či smrt osob; pozemek není hlídán, ani oplocen; žalobkyně zároveň požádala, aby byla vyrozuměna o přijatých opatřeních. Dne 8. 3. 2016 provedl městský úřad na dotčeném pozemku opětovnou kontrolní prohlídku, při níž pořídil fotodokumentaci.
12. Ve správním spise se nachází rozhodnutí Okresního národního výboru v K. ze dne 25. 6. 1981, č. j. výst./758/1981, kterým byla J. z. d. K. povolena stavba „Zpevnění plochy pro skládku řepy“ na parcele č. X v katastrálním území Ch.
13. Městský úřad opatřením ze dne 29. 3. 2016, č. j. MUKOLIN/SU 32256/16-Hav, vyzval vlastníka pozemku, aby do 30 dnů od doručení výzvy odstranil uloženou zeminu na dotčeném pozemku, neboť uložení zeminy je v rozporu se stavebním povolením Okresního národního výboru v K. z roku 1981. Na tuto výzvu vlastník pozemku reagoval svým vyjádřením, doručeným městskému úřadu dne 2. 5. 2016, ve kterém uvedl, že tato výzva je nedůvodná; dotčený pozemek byl v souladu se stavebním povolením z roku 1981 určen pro skládku dočasně skladovaných materiálů, které nemají povahu nebezpečného odpadu a které neohrožují okolí; navezená zemina

není kontaminovaná a bude použita na budované stavbě pro úpravu ploch; nejedná se o odpad; na skládce řepy je také vždy skladováno nezanedbatelné množství zeminy, a proto se nyní skladovaný materiál neliší od účelu, ke kterému byla stavba zřízena.

14. Po uplynutí stanovené lhůty městský úřad provedl na dotčeném pozemku místní šetření za účelem ověření splnění výzvy ze dne 29. 3. 2016, přičemž zjistil, že uložená zemina odstraněna není a výzva tak nebyla splněna. Rozhodnutím ze dne 6. 5. 2016 proto městský úřad podle § 134 odst. 3 stavebního zákona nařídil vlastníkově předmětného pozemku, aby do 30 dnů odstranil zeminu uloženou na tomto pozemku.
15. Proti rozhodnutí městského úřadu ze dne 6. 5. 2016 podal vlastník pozemku odvolání, ve kterém uvedl, že dotčený pozemek je v jeho vlastnictví a je jeho výsostným právem jej užívat a dočasně na něm umístit zeminu, která není odpadem. Ustanovení § 134 stavebního zákona se vztahuje na případy, kdy je stavba prováděna v rozporu se stavebním povolením nebo její užívání ohrožuje veřejný zájem. Dotčený pozemek není stavebním pozemkem a neprobíhají na něm žádné stavební práce. To, že byl v minulosti určen pro skladování řepy, nevylučuje, aby na něm byl skladován jiný materiál, pokud tím nedochází k ohrožení životního prostředí, zdraví osob nebo majetku, což zjištěno nebylo. Vlastníci sousedních pozemků mají možnost bránit se občanskoprávní cestou, případně může zasáhnout orgán odpovědný za ochranu životního prostředí. Stavební úřad však není oprávněn na pozemku, který není stavebním pozemkem a na kterém neprobíhá stavba, ukládat vlastníkově opatření omezující jeho užívání. Toto rozšiřování pravomoci by mohlo vést k absurdním závěrům a zlovůli. Rozhodnutí městského úřadu je navíc zcela nedostatečně zdůvodněno. Vlastnické právo je možno omezit jen na základě zákona a ve veřejném zájmu, což se nestalo. Závěrem navrhl, aby rozhodnutí městského úřadu bylo prohlášeno za nicotné, nebo bylo zrušeno a řízení zastaveno.
16. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí městského úřadu ze dne 6. 5. 2016 zrušil a řízení zastavil. Jeho odůvodnění obsahuje kromě rekapitulace postupu žalobkyně a městského úřadu a skutkových zjištění v podstatě shodnou argumentaci jako vyjádření žalovaného k žalobě.
17. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Podle § 113 odst. 2 písm. f) stavebního zákona při kontrolní prohlídce stavební úřad zjišťuje zejména, zda je stavba užívána jen k povolenému účelu a stanoveným způsobem.
19. Podle § 134 odst. 2 stavebního zákona zjistí-li stavební úřad při kontrolní prohlídce stavby závalu nebo vyžaduje-li to přesnost a úplnost zjištění podle § 133 odst. 2, vyzve podle povahy věci stavebníka, osobu, která zabezpečuje odborné vedení provádění stavby a má pro tuto činnost oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo osobu vykonávající stavební dozor anebo vlastníka stavby, aby ve stanovené lhůtě zjednali nápravu. Stavební úřad může tyto osoby rovněž vyzvat, aby předložily potřebné doklady, například certifikáty o vhodnosti použitých stavebních výrobků.
20. Podle § 134 odst. 3 stavebního zákona nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, vydá stavební úřad rozhodnutí, kterým zjednání nápravy nařídí; při provádění stavby může rozhodnout o přerušení prací a stanovit podmínky pro jejich pokračování.

Hrozí-li nebezpečí z prodlení, rozhodne bez předchozí výzvy. Rozhodnutí stavebního úřadu je prvním úkonem v řízení, odvolání proti němu nemá odkladný účinek.

21. Soud je oproti žalovanému přesvědčen, že v projednávané věci byly splněny podmínky pro nařízení odstranění uložené zeminy na dotčeném pozemku. Vlastník pozemku užívá dlouhodobě pozemek způsobem, který je v rozporu s povoleným užíváním, což bylo skladování řepy. Z fotografií pořízených v průběhu řízení je zjevné, že na pozemku není skladována pouze zemina, ale i zbytky stavebních materiálů. Náprava v případě neoprávněné navážky materiálů spočívá v ukončení navážky a odstranění navezeného materiálu. Otázkou, co lze ještě akceptovat v rámci původního povoleného účelu užívání pozemku, se zabýval rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2014, č. j. 30 A 43/2012-78, který konstatoval, že užívání zpevněných ploch v areálu cihelny ke zpracování biomasy štěpkováním zřetelně vybočuje z povahy činností, k nimž byla tato plocha určena. Obdobná situace nastala v projednávané věci. Jestliže původní stavební povolení umožnilo na dotčeném pozemku skladovat řepu, není podle soudu možné na něm skladovat zeminu se sutí ze stavebních prací. Soud považuje za chybné závěry žalovaného, který se v napadeném rozhodnutí snažil srovnávat oba druhy skladovaného materiálu. Soud musí konstatovat, že řepa není zemina se sutí. Původní vlastník tak zcela jednoznačně vybočil z rámce činnosti, která byla na dotčeném pozemku povolena. Skladování stavebních výkopků rozhodně není běžnou součástí zemědělské výroby. Skládka řepy je z principu využívána pouze krátkou dobu maximálně v rozsahu měsíců, nikoliv nepřetržitě po dobu pěti let. Její součástí z povahy věci nebývají zbytky stavebních materiálů, z nichž některé by mohly být i životnímu prostředí nebezpečné (krytiny a izolace s obsahem azbestových vláken, hydroizolace a asfaltové povrchy s obsahem těkavých látek ropného původu aj.).
22. Podle názoru soudu užívání sousedního pozemku (silnice), jehož vlastníkem je žalobkyně, nepochybně může být ovlivněno navršením zeminy v její blízkosti do výšky patrně přesahující tři metry (viz fotografie, které jsou součástí spisu, na kterých navážka zjevně převyšuje výšku projíždějícího autobusu či přistaveného traktoru s velkým vlekem), a to nejen zmíněným rizikem sesuvu a z něj plynoucího ohrožení zdraví. Mnohem větší riziko zjevně zasahující do sousedního pozemku představuje například dílčí sesun svahu, který by (opět viz fotografie, které jsou součástí spisu) mohl například zasypat blízký příkop u silnice a následně mohl při větších deštích způsobit lokální záplavu spojenou s poškozením nebo alespoň znečištěním a dočasným zneprůchodněním silnice. Na fotografiích je patrný nemalý podíl stavebního materiálu (cihly, kusy betonu) i další obtížně identifikovatelné příměsi (podlouhlé kusy, které by mohly být kovové, stejně jako plastové či gumové). Při deštích výluhová voda s ohledem na zpevněný podklad v určité části pozemku nepochybně odtéká do příkopu a vsakuje se i do pozemku pod cestou.
23. Žalovaný proto pochybil, když rozhodnutí městského úřadu zrušil a řízení zastavil. Jelikož soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, napadené rozhodnutí jako nezákonné podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), že správní orgán I. stupně, který rozhodl v souladu s § 134 odst. 3 stavebního zákona o povinnosti vlastníka pozemku odstranit uloženou zeminu na pozemku parc. č. X v k.ú. Ch., byl oprávněn toto rozhodnutí vydat.

24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení byla úspěšná, náleží jí proto náhrada nákladů řízení. Náklady řízení žalobkyně spočívají v zaplaceném soudním poplatku 3 000 Kč a náhradě nákladů na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobkyně provedl v souvislosti s tímto řízením dva úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsání žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu], výše odměny tedy činí celkem 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem DPH, je součástí nákladů účastníka i náhrada daně z přidané hodnoty, kterou je jeho zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z částky 6 800 Kč, tedy 1 428 Kč. Náklady žalobkyně tedy celkem činí 11 228 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku [§ 160 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)], a to k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. listopadu 2018

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu